

Sygn. akt: I C 972/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2017 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) N. S. F. I. Z.I.z siedzibą w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. Oddała wniosek powoda o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 972/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 sierpnia 2017 r.

(...) N. S. F. I. Z. I. w W. w pozwie wniesionym w dniu 21 marca 2017 roku (data stempla pocztowego na kopercie) domagał się zasądzenia od B. G. kwoty 1.673,05 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu. Z pozwu wynikało, że dochodzone roszczenie stanowi wierzytelność z tytułu umowy pożyczki zawartej 24 czerwca 2011 r. przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w G.. Pozwana nie zwróciła pożyczki, a roszczenie o jej zwrot stało się wymagalne w dniu 21 kwietnia 2012 r. Według powoda wierzytelność z tytułu zwrotu pożyczki została wniesiona przez (...) Sp. z o.o. jako komandytariusza tytułem wkładu niepieniężnego do spółki (...) sp. z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w G., która to spółka umową przelewu z 25 listopada 2015 r. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Na dochodzoną kwotę składały się:

- niespłacony kapitał pożyczki w wysokości 949,31 zł,
- odsetki za opóźnienie naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 541,51 zł,
- koszty windykacyjne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 90,00 zł,
- skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone przez powoda od dnia 2 listopada 2015 r. (dzień po dacie ustalenia zobowiązania w umowie przelewu) do dnia sporządzenia pozwu – 92,23 zł.

W dniu 13 kwietnia 2017 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty, uwzględniając w całości żądanie pozwu (k. 91 akt).

Pozwana w sprzeciwie od tego nakazu podniosła zarzut przedawnienia, zaskarżając nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa (k. 94-95v akt).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda wniósł o uwzględnienie powództwa. Stwierdził, że w realiach tej sprawy podniesienie zarzutu przedawnienia winno zostać uznane za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a konkretnie z zasadą konieczności spełniania zobowiązań przez dłużników względem wierzycieli. Wykazanie przez wierzyciela w pozwie okoliczności jednoznacznie wskazujących na istnienie ważnie zawartego zobowiązania winno łączyć się zdaniem powoda z koniecznością bezwarunkowego zwrotu świadczenia przez dłużnika, a uchylanie się od spłaty istniejącego i właściwie wykazanego zobowiązania stanowi nadużycie prawa podmiotowego i zgodnie z art. 5 k.c. nie jest uważane za wykonywanie prawa, zatem nie powinno korzystać z ochrony prawnej (k. 100-101 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Okoliczności sprawy były bezsporne, odmienne było natomiast podejście stron do zarzutu przedawnienia i rozstrzygnięcie sprawy zależało od oceny tej kwestii przez Sąd.

Z dokumentów przedłożonych przez powoda wynika, że pozwana w dniu 24 czerwca 2011 r. zawarła z (...) S.A. w G. umowę pożyczki, na mocy której zaciągnęła pożyczkę w kwocie 2.191,50 zł, którą zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami umownymi w 50 tygodniowych ratach po 47,49 zł każda. Kwota udzielonej pożyczki obejmowała też koszty ubezpieczenia pożyczki oraz opłatę za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy. Pozwana początkowo spłacała pożyczkę, a następnie zaprzestała spłaty, dlatego roszczenie o jej zwrot stało się wymagalne w dniu 21 kwietnia 2012 r.

Na mocy umowy z dnia 3 listopada 2015 r. wierzytelność przeciwko pozwanej z tytułu zwrotu pożyczki została wniesiona przez (...) Sp. z o.o. jako komandytariusza tytułem wkładu niepieniężnego do spółki (...) sp. z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w G., która to spółka umową przelewu z 25 listopada 2015 r. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Na dochodzoną kwotę składają się:

- niespłacony kapitał pożyczki w wysokości 949,31 zł,
- odsetki za opóźnienie naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 541,51 zł,
- koszty windykacyjne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 90,00 zł,
- skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone przez powoda od dnia 2 listopada 2015 r. (dzień po dacie ustalenia zobowiązania w umowie przelewu) do dnia sporządzenia pozwu – 92,23 zł.

Okoliczności bezsporne: umowa pożyczki – k. 21-22 akt

umowa spółki komandytowej wraz z wykazem wierzytelności – k. 23-

32 akt

umowa przelewu z wykazem wierzytelności - k. 34-54 akt

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy

lata. Dochodzone pozwem roszczenia pozostają w związku z działalnością gospodarczą pożyczkodawcy. Roszczenia te podlegają zatem trzyletniemu przedawnieniu.

Skoro wymagalność roszczenia o zwrot całej pożyczki nastąpiła w dniu 21 kwietnia 2012 r., to termin przedawnienia upłynął w dniu 21 kwietnia 2015 r. Pozew wniesiony został w dniu 21 marca 2017 r., a więc po upływie terminu przedawnienia roszczenia o spłatę pożyczki. Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się zatem zasadny.

Nie można było podzielić stanowiska powoda, że pozwana podnosząc zarzut przedawnienia naruszyła zasady współzycia społecznego i nadużyła swojego prawa. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Podniesienie zarzutu przedawnienia jest więc prawem dłużnika przysługującym z mocy ustawy. Najbardziej klasyczne określenie skutku upływu terminu przedawnienia akcentuje przekształcenie się zobowiązania cywilnego w zobowiązanie niezupełne (*obligatio naturalis*), charakteryzujące się – z jednej strony – dalszym istnieniem roszczenia i – z drugiej – brakiem możliwości przymusowego wyegzekwowania go, wynikającym z faktu, że po stronie dłużnika, mimo trwania obowiązku, odpada odpowiedzialność. W konsekwencji w zobowiązaniu przedawnionym:

- 1) zobowiązany ma obowiązek świadczenia, więc jeśli uczyni mu zadość, świadczenie jest należne i nie podlega zwrotowi (art. 411 pkt 3 k.c.);
- 2) uprawniony nie ma kompetencji do żądania od organu państwa, aby użył przymusu w celu skłonienia zobowiązanego do powinnego zachowania, jeśli ten podniesie zarzut przedawnienia.

Wraz z upływem terminu przedawnienia po stronie zobowiązanego powstaje prawo do skorzystania z zarzutu, który – w razie uczynienia z niego użytku – uniemożliwia wykorzystanie przymusu państwowego dla realizacji roszczenia. Podniesienie zarzutu przedawnienia nie może więc być uznane za nadużycie prawa, gdyż jest to właśnie skorzystanie z uprawnienia, które dłużnikowi przysługuje. Brak było również okoliczności szczególnych po stronie pozwanej, aby w rozpatrywanej sprawie ocenić tę kwestię odmiennie.

Wraz z roszczeniem głównym przedawnia się roszczenie o zapłatę odsetek (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149).

Z podanych względów na podstawie art. 118 k.c. powództwo należało oddalić w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. a contrario. Powód przegrał sprawę w całości, jego wniosek o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu był więc bezzasadny.